

Προσεύχου· εἶναι συνεχῆς ἀγὼν αὐτὸς ὁ βίος·
ἀρχίζει μὲ μειδίαμα καὶ λήγει μὲ τὸν θρῆνον·
δὲν ἔχει ὁ Ὠκεανὸς γαλήνην αἰωνίως,
καὶ τὸ παιδίον γίνεται ἀνὴρ ὠχρὸς καὶ κλίνων.
Προσεύχου, ἴσως αὔριον, ἐὰν καὶ σὺ θρηνήσης,
ἀγνὴ καρδιά διὰ σὲ προσευχηθῇ ἐπίσης.

Ο ΛΙΝΟΣ.

Ἦδη τῶν δένδρων αἱ σκιαὶ δηλοῦσι μεσημβρίαν
καὶ αἱ παρθένοι ἔπαυσαν τὴν ἄμπελον τρυγῶσαι·
ὕπὸ τὴν πλάτανον σκιὰν ἐξέλεξαν παχεῖαν,
καὶ ἄπασαι συνέρρευσαν περὶ αὐτὸν σκιρτῶσαι.

Ἰδέτε· τὰ καλάθια χαμαὶ τοποθετοῦσι,
ποθοῦσαι διασκεδάσιν μετὰ τὴν ἐργασίαν·
παῖδα κρατοῦντα φόρμιγγα πλησίον των καλοῦσι
καὶ τάσσονται πρὸς τὸν χορὸν μὲ εὐθυμον καρδίαν.

Τοιαύτην ὥραν ἄλλοτε ἀπέθανεν ὁ Λίνος·
φεῦ ! τὴν ὥραίαν του ψυχὴν ὁ θάνατος ἐκάλει·
καθὼς ὁ ἔρως εὐμορφος, ξανθὸς καθὼς ἐκεῖνος
ὁ παῖς τὸ βλέμμα ὕψωσε καὶ ἤρχισε νὰ ψάλλῃ.

II

α — Ἦδη τὸ ἄρμα τοῦ ἡλίου
ἀκτῖνας καυστικὰς σκορπιζόν
πλησίον βαίνει τοῦ Συρίου·
μεσουρανεῖ τὴν γῆν φωτίζον.

α' Ὑπὸ πυκνὴν σκιὰν πλατάνων
κόραι τὸ ἄσμ' ἀκολουθεῖτε·
τὸ ἔργον παύει τῶν δρεπάνων·
τὸν Λῖνον μετ' ἐμοῦ θρηνεῖτε !

α Τὸ ἔαρ ἔθαλλεν ἀκμαῖον
ἡ πεδιάς ἦτο ποικίλη,
ὁ ζέφυρος εὐώδης πνέων
τὴν φύσιν, ἔλεγες, ἐφίλει.

α' Ἀλλ' ἡλῖος ἐπῆλθε καίων.
— Οἴμοι ! τὰς ὥρας τὰς γλυκείας ! —
ροφᾷ τὸ χρῶμα τῶν ἀνθέων,
ροφᾷ τὴν δρόσον τῆς πρωΐας.

α Αἶ ! Λῖνε ! ἡ ζωὴ ἐπίσης
ἔχει ἐαρινὴν πρωΐαν·
ἀπλοῦται θαλερὰ ἡ φύσις
στολίζει μ' ἀνθὰ τὴν καρδίαν.

« Ἀλλὰ ἐπέρχεται τὸ θέρος,
 μεσουρανεῖ ἡ ἡλικία·
 οἴμοι ! ἀπέρχεται ὁ ἔρως,
 ἀπογυμνοῦται ἡ καρδία.

α Περίβλεψε τὴν πεδιάδα
 καὶ ἶδε πόσον μετεβλήθη
 καὶ ἶδε τὴν Ἀμαδρυάδα
 χωρὶς τοῦ ῥόδου εἰς τὰ στήθη.

α Ἡ πλάτανος, ἡ λεύκη μένει
 ἀλλ' εἶναι δένδρα ῥωμαλέα·
 τῆς χάριτος ἡ πεπρωμένη
 εἶναι νὰ ἀποθνήσκῃ νέα.

α Αἶ Λίνε ! ὡς τὸ ἄνθος κύπτει
 ὑπὸ ἀκτῖνας θερμότερας,
 καὶ ὡς φυλοῖται καὶ πίπτει
 μετὰ τὰς δροσερὰς ἡμέρας.

α Ἐπίσης ὅταν ἡ καρδία
 τρέφει παλμούς εὐγενεστέρους,
 ἀπομαραίνεται ταχεῖα
 τὸ πῦρ μὴ φέρουσα τοῦ θέρους·

Βίπεν ὁ παῖς καὶ ἔπαυσε τὸ βῆμα τῶν παρθένων·
 τὸ ἄσμα ἦτο θλιβερόν καὶ ἤγειρε τὸν θρῆνον,
 ἐκάθησαν κυκλοτερῶς εἰς χόρτον ἐστρωμένον
 καὶ εἶπον· — αἰώρως ἔπασεν, ἃς κλαύσωμεν τὸν Λίνον.

Δ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΕΝ ΤΩ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩ ΦΥΛ. ΓΡΙΦΟΥ.

Ὡμοι ἐπὶ στρεψών τὸ φύλλα δύο ΝΘΕ Ὅρη τε δρόμοι τῆς διὰ Πᾶν τὸ 1869 —
 1870. ἦτοι

Ὁ μὴ ἐπιστρέψων τὸ φυλλάδιον θεωρεῖται συνδρομητῆς δι' ἅπαν τὸ ἔτος
 1869—1870.

Σημ. Τὴν ἀνωτέρω λύσιν πρῶτος μὲν ἐπεμψεν ἡμῖν ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ ὁ Κ. ΑΛΕΞΑΝ-
 ΔΡΟΣ ΣΚΑΛΙΔΗΣ, κατόπιν δὲ οἱ Κ. Π. ΚΑΝΕΛΙΔΗΣ, Δ. ΒΕΡΝΑΡΔΟΣ καὶ ἡ δεσπο-
 σύνη ΑΝΑΣΤ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΥ. ΕΝ ΛΑΜΙΑ ἐλάβθη ὑπὸ τοῦ Κ. Ν. ΛΑΧΑΝΟΚΑΡΔΗ,
 ΕΝ ΓΑΛΑΞΕΙΔΙΩ ὑπὸ τῆς Κ. ΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΛΟΥΚΕΡΗ, ΕΝ ΧΑΛΚΙΔΙ ὑπὸ τοῦ Κ. Α.
 ΚΛΕΩΠΑ, ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ ὑπὸ τοῦ Κ. ΑΝΤ. ΠΙΚΡΑΜΜΕΝΟΥ, ΕΝ ΣΠΕΤΣΑΙΣ ὑπὸ τοῦ
 Κ. ΠΑΝΑΓ. Μ. ΜΠΑΡΜΠΑΡΕΣΟΥ, ΕΝ ΣΥΡΩ ὑπὸ τῆς δεσποσύνης ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ Ι.
 ΣΙΝΟΥ. Ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ εἰσέτι δὲν ἔφθασαν ἡμῖν αἱ λύσεις ἅπασαι, μόνον ΕΚ ΚΩΝΣΤΑΝ-
 ΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ μᾶς ἐστάλη παρὰ τοῦ Κ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ ΕΥΣΤΑΘΕΙΑΔΟΥ καὶ τοῦ Κ.
 ΓΕΩΡΓ. ΒΑΦΕΙΑΔΟΥ.